

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΚΥΘΗΡΩΝ & ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΩΝ
ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Πασχάλιος ίκεσία και ένδομυχοι εὐχαί

*Παναγιώτατε και Μακαριώτατοι ἅγιοι Προκαθήμενοι
τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,
Σεβασμιώτατοι Ἀρχιεπίσκοποι και Σεβασμιώτατοι
και Πανιερώτατοι Ἀδελφοί Μητροπολίται,
Εὐλογεῖτε·*

Κατ' ἔτος, ἀπό τῆς ἐλέω Θεοῦ ἐκλογῆς και χειροτονίας μου εἰς Ἐπίσκοπον και Μητροπολίτην Κυθήρων, στοιχῶν τῇ ἀπό τοῦ κατηξιωμένου και Πανορθόξου παραδοχῆς και ἀκτινοβολίας ἀειμνήστου Γέροντός μου Μητροπολίτου Ὑδρας, Σπετσῶν και Αἰγίνης κυροῦ Ἱεροθέου παραδόσει, ἀπέστελλον ἐπί ταῖς ἁγίαις ἑορταῖς τῆς τοῦ Χριστοῦ Θεῖας Ἐπιφανείας και τοῦ Ἁγίου Πάσχα ταπεινάς εὐχετηρίους προσήσεις εἰς Ὑμᾶς τοὺς ἁγίους Προκαθημένους τῶν κατὰ τόπους Αὐτοκεφάλων τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και λοιποὺς Πρωθιεράρχας, Σεβασμιωτάτους και Πανιερωτάτους Μητροπολίτας, ἐκζητῶν ἐν ταῦτῳ τάς θεοτίμους Ὑμῶν εὐχάς και προσευχάς ὑπὲρ τῆς ταπεινότητός μου και τῆς θεόθεν λαχούσης μοι Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ.

Ἐφέτος, ἐπικειμένων τῶν θείων και κοσμοσωτηρίων ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἐθεώρησα ἐπιτακτικόν και ἐπάναγκες νά ἀπευθύνω ἐκ μέσης καρδίας και ἐν βαθείᾳ ταπεινώσει και συστολῇ **Πασχάλιον ίκεσίαν και ἐνδομύχους εὐχάς** εἰς ὅλους Ὑμᾶς, ὡς ὁ ἔσχατος και ἐλάχιστος τῶν Ἐπισκόπων, μὴ διανοούμενος τό παράπαν νά διδάξω οὐδένα, ἀλλὰ διὰ νά συμπροβληματισθῶμεν και συναγωνισθῶμεν ἅπαντες ἐν ταῖς προσευχαῖς¹ τὴν ὑστάτην αὐτὴν και κρίσιμον ὥραν, ὅτε ἐπαπειλεῖται σοβαρῶς και διακυβεύεται ἢ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐνότης, ὁμοφροσύνη και ἀλληλοπεριχώρησις πασῶν τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, τῶν συγκροτουσῶν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν και Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὡς μὴ ὤφειλε ἀνακύψαντος και διατηρουμένου ἐν ἐξάρσει και ὀξύτητι σοβαροτάτου ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος ἐκ τῆς καθ' ὄν τρόπον παρεχωρήθη και εἰς οὓς ἐδόθη ἡ Αὐτοκεφαλία ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Οὐκρανίας.

Λόγω τῆς κρισιμότητος και τῶν ἀπεριορίστων διαστάσεων τοῦ φλέγοντος τούτου Οὐκρανικοῦ κανονικοῦ και ἐκκλησιολογικοῦ ζητήματος, τό ὁποῖον ἐπιφέρει φρικτάς κανονικάς συνεπείας και ἐπιπτώσεις εἰς ἅπαν τό ἀπό τῶν περάτων ἕως τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον Πλήρωμα, -διό και ἐκφεύγει τῶν ὀρίων μιᾶς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας-, θά ἐπιχειρήσω συντόμως, ἐν ἀγωνίᾳ κορυφουμένη, «ἀληθεύων ἐν ἀγάπῃ»² και μὴ προσβλέπων εἰς πρόσωπα ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς κατενώπιον Θεοῦ ἰστάμενος, νά καταθέσω τὴν ἐλαχίστην μου ταύτην μαρτυρίαν και ἐνθερμον ἐκκλησιν.

Συνέχει ὅλους ἡμᾶς ἡ σπουδαία και βαρυσήμαντος Ἀρχιερατικὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Προσευχὴ, ἡ πρό τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους ἀναπεμφθεῖσα τῷ

Θεῶ καὶ Πατρὶ, καθ' ἣν ἐναγωνίως προσηύχετο ὁ Μέγας Οὐτός Ἀρχιερεὺς· **«Πάτερ ἄγιε τήρησον αὐτούς ἐν τῷ Ὄνοματί Σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς»**³. Ὁ Αρχηγός τῆς Πίστεως καὶ τῆς Σωτηρίας ἡμῶν ἐνουθέτησε τοὺς αἰτουμένους πρωτοκαθεδρίαν δύο αὐταδέλφους Μαθητὰς Του, εἰπὼν· **«ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δούλος»**⁴. Ὁ Θεῖος Διδάσκαλος ταπεινούμενος **«λαβὼν λέντιον διέζωσεν ἑαυτὸν ... καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν (καὶ εἶπε)· εἰ ἐγὼ ἐνῖψα ὑμῶν τοὺς πόδας ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας»**⁵. Καὶ ἀφοῦ **«ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον, τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν ...»**⁶, κενώσας ἑαυτὸν καὶ καταδεξάμενος τὴν ἄκραν ταπείνωσιν, **«ἡμῖν ὑπολιμπάνει ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ»**⁷.

Εὐκτέον εἶναι ἡ **κορυφαία αὕτη καὶ ἀπαράμιλλος θυσιαστικὴ θεία ἀγάπη καὶ ἡ ἄκρα ταπείνωσις τοῦ Δεσπότη τῶν ἀπάντων Ἰησοῦ Χριστοῦ** νὰ πληρώσουν, συνέξουν καὶ δονήσουν τὰς Ἀρχιερατικὰς ἡμῶν καρδίας οὕτως, ὥστε ἐν σοφίᾳ καὶ συνέσει καὶ χάριτι πολλῇ νὰ βιώσωμεν τὴν ὑπερφυᾶ καὶ ἐναγώνιον ἐκείνην Ἀρχιερατικὴν Προσευχὴν· **«ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς σὺ Πάτερ ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν...»**⁸, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα κρίσιμον καιρὸν τῆς δοκιμασίας τῆς ἐνότητος τοῦ καθόλου ἀγίου καὶ ἱεροῦ Σώματος τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ταπεινῶς καὶ ἐμπόνως φρονῶ ὅτι τὸ ἀνακῦψαν πελώριον κανονικὸν πρόβλημα τῆς οὕτω πῶς γενομένης ἀποκαταστάσεως καὶ ἀναγνωρίσεως ὡς «Αὐτοκεφάλου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας» τῶν ὑφισταμένων δύο σχισματικῶν μερίδων, συνιστωσῶν τὴν συντριπτικὴν μειονότητα τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος (Ἱεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ) τῆς Οὐκρανίας, ἀρθείσης προηγουμένως ἀντικανονικῶς τῆς κανονικότητος τοῦ παρὰ πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνεγνωρισμένου ὡς κανονικοῦ Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας κ.Ὀνουφρίου, ὑπερβαίνει πᾶν προηγούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ (βαθύτερον καὶ πολυπλοκώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Μελιτιανοῦ σχίσματος, τὸ ὁποῖον πάντως ἐπελύθη κατ' ἄκραν οἰκονομίαν ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου) καὶ τυγχάνει δαιδαλώδες καὶ εὐρυδιάστατον. Ἡ ἀποκατάστασις συλλήβδην ὡς κανονικῶν Ἐπισκόπων καὶ Κληρικῶν καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καὶ σχισματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν, (ὄντων καθηρημένων, ἀναθεματισμένων καὶ σχισματικῶν), κεχειροτονημένων, προδήλως δὲ καὶ ἀναμφιβόλως ἐστερημένων τῆς Θείας Χάριτος καὶ τοῦ δικαίωματος τοῦ Ἱερουργεῖν καὶ Ἱεροπραττεῖν, εἶναι τι τὸ ἀδιανόητον καὶ πάντῃ ἀσύμβατον πρὸς τοὺς Θεῖους καὶ Ἱερούς Κανόνας καὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ προσφάτως ἀνυψωθεὶς εἰς **«Προκαθήμενον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας»** κ.Ἐπιφάνιος **«ἐχειροτονήθη»** καὶ εἰς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης (Διακόνου, Πρεσβυτέρου καὶ Ἐπισκόπου) ὑπὸ τοῦ πρώην Κιέβου κ.Φιλαρέτου, ὄντος καθηρημένου, ἀναθεματισμένου καὶ σχισματικοῦ, διό καὶ τυγχάνει κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ τὴν μακροαίωνα Ἐκκλησιαστικὴν Παράδοσιν ἄμοιρος παντός ἱερατικοῦ βαθμοῦ, μὴ μεταλαβὼν τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὑπὸ καθηρημένου καὶ ἀκοινωνήτου Αρχιερέως καὶ μὴ δυναμένου αὐτοῦ τοῦ τετελεσμένου γεγονότος νὰ θεραπευθῇ ἐξ ὑστέρου, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων.

Ἐνδεικτικῶς, ὁ Μέγας Βασίλειος σαφέστατα δηλοῖ ὅτι **«οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάντες, οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτοῖς· ἐπέλιπε γάρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπήναι τὴν ἀκολουθίαν»**⁹. Καὶ εἰς τὸν αὐτὸν Κανόνα

προσθέτει : «... οἱ δὲ ἀπορραγέντες, λαϊκοὶ γενόμενοι, οὔτε τοῦ βαπτίζεῖν, οὔτε τοῦ χειροτονεῖν εἶχον ἐξουσίαν, οὔτε ἠδύναντο Χάριν Πνεύματος Ἁγίου ἐτέροις παρέχειν, ἢς αὐτοὶ ἐκπεπτώκασι»¹⁰. Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ δεινὰ τοῦ σχίσματος, σημειώνει ὅτι : «Τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τό τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἔλαττον ἐστὶ κακόν»¹¹, ἐπικαλεῖται δὲ γνώμην ἁγίου ἀνδρός, ὑποστηρίζοντος ὅτι «οὐδὲ αἷμα μαρτυρίου ἀποπλύνει τό σχίσμα»¹².

Αἱ διατυπωθεῖσαι ἐν τῷ Πατριαρχικῷ περιβάλλοντι θεωρίαι περὶ τοῦ Πρωτοθρόνου Προκαθημένου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς ὄντος «primus sine paribus» καὶ περὶ τοῦ ἄλλως, ἀστόχως ἐρμηνευομένου, ὑπερφυεστάτου καὶ πρωταρχικοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς ἐν αὐτῇ Τριαδικῆς κοινωρίας, τοῦ «δυσθεωρήτου καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς»¹³, πειρῶνται στήσαι πρωτεῖον οὐχὶ τιμῆς, ἀλλ' ἐξουσίας ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ, (ὅπερ προδήλως προσιδιάζει μόνον εἰς τὸν «κατ' αὐστηρόν καὶ ἀποκλειστικῶς μοναρχικόν σύστημα»¹⁴ διοικοῦντα ἄρχοντα τοῦ Βατικανοῦ), διό καὶ ἀφίστανται τῆς ἀληθείας, ἀποπροσανατολίζουσαι τοὺς ἀποδεχομένους αὐτάς.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐρμηνευτής καὶ σχολιαστής τῶν Ἱερῶν Κανόνων τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου, ἐπικαλούμενος καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ διακεκριμένου Κανονολόγου Ζωναρά, καθορίζει τὰ δικαιώματα καὶ τὰς δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν ἐκκλήτων τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν «μόνον τῶν ὑποκειμένων τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἔχει ὁ Κωνσταντινουπόλεως τὰς ἐκκλήτους, ὡσπερ καὶ τῶν ὑποκειμένων τῷ Ρώμης ἔχει ὁ Ρώμης τὰς ἐκκλήτους» καὶ «οὐ πάντων τῶν Μητροπολιτῶν πάντως ὁ Κωνσταντινουπόλεως καθεῖται δικαστής, ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ»¹⁵.

**Παναγιώτατε,
Μακαριώτατοι,**

Σεβασμιώτατοι καὶ Πανιερώτατοι Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ὁ Θεῖος Δομήτωρ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ Χριστοκήρυκες Ἅγιοι Απόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης παρέδωκαν διὰ τῆς Θείας Γραφῆς καὶ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων τῇ Ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ τό Ἱερόν Πηδάλιον Αὐτῆς καὶ τὴν βαρῦτιμον Ὁρθόδοξον Παράδοσιν καὶ Κληρονομίαν. Τό Συνοδικόν σύστημα, λειτουργοῦν ἀρίστως ὑπὸ τό Θεῖον φῶς καὶ τόν φωτισμόν τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, διευθετεῖ θεαρέστως ἅπαντα τὰ ἀναφυόμενα διοικητικά καὶ πνευματικά ἐκκλησιαστικά θέματα. Τό Θεῖον Σύνταγμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων καθορίζει καὶ προβλέπει τὰ ὅρια καὶ τὰς δικαιοδοσίας ἐκάστης τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν. Ὁ καθ' ὑπέρβασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπεκτατισμός εἰς ἀλλοτρίας διακεκριμένας ἀπ' αἰῶνων ἐκκλησιαστικὰς δικαιοδοσίας καὶ ὁ Συνοδικῶς κατακεκριμένος Ἐθνοφυλετισμός θεωροῦνται παντελῶς ἀποδοκιμαστέοι καὶ ἀποφευκτέοι. «Ἔθνος ἅγιον»¹⁶ καὶ «λαός περιούσιος»¹⁷ εἶναι σύμπας ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιάνημος λαός τοῦ Θεοῦ, τοῦθ' ὅπερ καταδικάζει τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἐθνοφυλετισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ δεινὴ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ συνιστᾷ σύγχρονον μᾶστιγα.

Ἄντι ἄλλων πασχαλίων εὐχῶν ἅς μοῦ ἐπιτραπῆ νά ἐνώσω τὴν φωνήν μου μεθ' ὅλων τῶν Ἁγίων κατὰ τόπους Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἄχρι τοῦ νῦν ἐμφρόνως δέν ἀποδέχονται ἐν τῇ λειτουργικῇ πράξει τὴν ἀποδοθεῖσαν εἰς τὰς μερίδας τῶν σχισματικῶν τῆς Οὐκρανίας Αὐτοκεφαλίαν διὰ τὴν ὅλως ἰδιάζουσαν αὐτὴν περίπτωσιν καὶ αἰτοῦνται τὴν σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου εἰς

ἀντιμετώπισιν τοῦ ὀξυτάτου προβλήματος τοῦ διχασθέντος Οὐκρανικοῦ λαοῦ καί τῆς ὀσημέραι ἐπιτεινομένης ἐντάσεως τῶν διωγμῶν τῆς Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἐν 21ῳ αἰῶνι, τῶν διωκτῶν ἐρειδομένων εἰς τὴν ἰσχύν τῆς Οὐκρανικῆς Πολιτείας καί τὴν συμπαράστασιν τῆς Μεγάλῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐάν διὰ διαφόρους λόγους καθίσταται δυσχερῆς ἢ σύγκλησις Πανορθόδοξου Συνόδου, ἃς συσκεφθῆ συνοδικῶς, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐκάστη κατὰ τόπους Ἀυτοκέφαλος Ἐκκλησία καί μετὰ ἀβίαστον καί ἀδιάβλητον ψηφοφορίαν ἃς κομίσῃ ὁ ἐκασταχοῦ σεπτὸς Προκαθήμενος τὸ ἀποτέλεσμα καί τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Μόνον ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί ὄχι διὰ παρεμβάσεων καί πιέσεων δύναται νὰ ἐπιλυθῆ θεοφιλῶς καί θεαρέστως τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα.

Περαίνων τὴν παροῦσαν Πασχάλιον παρέμβασιν καί παράκλησίν μου ἐπιθυμῶ νὰ εὐχηθῶ ἀπὸ καρδίας νὰ διδαχθῶμεν καί ἐμπνευσθῶμεν ἅπαντες ἐκ τοῦ **Λεντίου, τῆς ἄκρας ταπεινώσεως καί κενώσεως τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας καί τῆς ὑπερφυοῦς Ἀρχιερατικῆς Προσευχῆς Του** καί νὰ διέλθωμεν τὰς ἀγίας καί κοσμοσωτηρίους ἐορτὰς τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἐν τῷ Θείῳ καί Ἀνεσπέρῳ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, τῇ Ἀναστασίμῳ χαρᾷ καί ἀγάπῃ καί ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν νὰ πληροῖ τὰς Ἀρχιερατικὰς ἡμῶν καρδίας. Καί προεχόντως νὰ παρέχωμεν εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τὴν ζῶσαν ὀρθόδοξον μαρτυρίαν ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐνότητι καί τῇ ἀγάπῃ τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ Λυτρωτοῦ μας, τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τῶν οἰκτιρμῶν καί τῆς φιλανθρωπίας.

Ἐπί δέ τούτοις, ἐξαιτούμενος τὴν Ὑμετέραν κατανόησιν καί τὰς θεοπειθεῖς Ὑμῶν εὐχὰς ἐπὶ τὴν ἐλαχιστότητά μου καί τὸ ἡμέτερον Ποίμνιον, διατελῶ,

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καί ἀγάπης Χριστοῦ

†Ὁ Κυθήρων Σεραφεῖμ

†Ὁ Κυθήρων Σεραφεῖμ

Σημείωσις : Τό ὡς ἄνω κείμενον κοινοποιεῖται σήμερον, τὴν 2αν Μαΐου ἐ.ἔ. ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί στύλου τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Χριστεπώνυμον Πλήρωμα εἰς προάσπισιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος καί τῆς Κανονικῆς Τάξεως ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν ἐνὶ λόγῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως καί Κληρονομίας. Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία παράγει Ἱερούς Κανόνας καί Δογματικούς Ὅρους, ἐάν δεήσει, οὐδέποτε ὅμως καταργεῖ καί ἀλλοιώνει Ἀποφάσεις, Δογματικούς Ὅρους καί Ἱερούς Κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν καί τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀναγνωρισθεισῶν Τοπικῶν Συνόδων. Διότι ἄλλως, ἐάν ἐκάστοτε θεσπίζῃ νέους «δογματικούς ὄρους» καί καινοφανεῖς «ἱερούς κανόνας», ἀθετοῦντας καί

ἀγνοοῦντας τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῶν ἀϋθεντικῶν ἐκείνων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῶν παντοειδῶν αἰρέσεων.

†Κ.Σ.

¹ Πρβλ. Ρωμ. ιε' 30.

² Πρβλ. Ἐφεσ. δ' 15.

³ Ἰωάν. ιζ' 11.

⁴ Ματθ. κ' 26-27.

⁵ Ἰωάν. ιγ' 4-5, 14.

⁶ Λουκ. κγ'.

⁷ Πρβλ. Α' Πετρ. β' 21.

⁸ Ἰωάν. ιζ' 21.

⁹ Μ. Βασιλείου Κανόν Α', Ἱερὸν Πηδάλιον, ἐκδ.οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1990, σελ.587.

¹⁰ Αὐτόθι.

¹¹ Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, εἰς Ἐφεσίους, Ὁμιλία 14, 4. PG 62, 87.

¹² Αὐτόθι.

¹³ Πρβλ. α' οἶκον τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

¹⁴ Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου (†), Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἔκδ. Τρίτη, Ἀποστολικὴ Διακονία, 1997, σελ.19.

¹⁵ Ἱερὸν Πηδάλιον, Κανόν Θ' τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου, Ἀθῆναι 1841, σελ.108.

¹⁶ Α' Πετρ. β', 9.

¹⁷ Τιτ. β', 14.